

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Laskowska

Protokolant: Monika Bis

Prokurator Prokuratury Rejonowej G. – O. w G. – nie stawił się

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 08.01.2015 r., 04.05.2015 r., 13.05.2015 r., 15.06.2015 r. i 13.04.2016 r.

sprawy:

J. D. (1), s. A. i U. z d. K., ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 11.06.2014 r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzego mienia ruchomego w postaci pieniędzy w kwocie 1.500 euro o wartości 6.400 zł, czym działał na szkodę Z. N.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

II. w dniu 12.05.2014 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez sfalszowanie umowy pożyczki nr (...) Lombardu Z. G., ul. (...) mającej potwierdzić fakt otrzymania w zastaw biżuterii określonego rodzaju oraz określonej wartości, po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściciela lombardu co do faktu zawarcia umowy oraz danych pożyczkobiorcy doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1.680 zł, czym działał na szkodę Z. N.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

III. w dniu 12.05.2014 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez sfalszowanie umowy pożyczki nr (...) Lombardu Z. G., ul. (...) mającej potwierdzić fakt otrzymania w zastaw biżuterii określonego rodzaju oraz określonej wartości, po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściciela lombardu co do faktu zawarcia umowy oraz danych pożyczkobiorcy doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 500 zł, czym działał na szkodę Z. N.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

IV. w dniu 22.05.2014 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez sfalszowanie umowy pożyczki nr (...) Lombardu Z. G., ul. (...) mającej potwierdzić fakt otrzymania w zastaw biżuterii określonego rodzaju oraz określonej wartości po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściciela lombardu co do faktu zawarcia umowy oraz danych pożyczkobiorcy doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1.500 zł, czym działał na szkodę Z. N.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

V. w dniu 30.05.2014 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez sfalszowanie umowy pożyczki nr (...) Lombardu Z. G., ul. (...) mającej potwierdzić fakt otrzymania w zastaw biżuterii określonego rodzaju oraz

określonej wartości po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściciela lombardu co do faktu zawarcia umowy oraz danych pożyczkobiorcy doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1.050 zł, czym działał na szkodę Z. N.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

VI. w dniu 03.06.2014 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez sfalszowanie umowy pożyczki nr (...) Lombardu Z. G., ul. (...) mającej potwierdzić fakt otrzymania w zastaw biżuterii określonego rodzaju oraz określonej wartości po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściciela lombardu co do faktu zawarcia umowy oraz danych pożyczkobiorcy doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 800 zł, czym działał na szkodę Z. N.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

VII. w dniu 04.07.2014 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez sfalszowanie umowy pożyczki nr (...) Lombardu Z. G., ul. (...) mającej potwierdzić fakt otrzymania w zastaw biżuterii określonego rodzaju oraz określonej wartości po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściciela lombardu co do faktu zawarcia umowy oraz danych pożyczkobiorcy doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 950 zł, czym działał na szkodę Z. N.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

VIII. w dniu 17.07.2014 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez sfalszowanie umowy pożyczki nr (...) Lombardu Z. G., ul. (...) mającej potwierdzić fakt otrzymania w zastaw biżuterii określonego rodzaju oraz określonej wartości po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściciela lombardu co do faktu zawarcia umowy oraz danych pożyczkobiorcy doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 800 zł, czym działał na szkodę Z. N.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. Oskarżonego J. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 278 § 1 kk i za to, na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego J. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach od II do VIII aktu oskarżenia, czyny te kwalifikuje jako występki z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i uznając, że zostały one popełnione w ramach jednego ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 11 § 3 kk, na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w punktach I i od II do VIII aktu oskarżenia w całości, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Z. N. łącznej kwoty 13.680 zł (trzynastu tysięcy sześciuset osiemdziesięciu złotych);

V. na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 kpk, § 2, § 14 ust. 2 pkt 3, 7, § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Z. N. kwotę 1.549,80 zł (jednego tysiąca pięciuset czterdziestu dziewięciu 80/100 złotych) brutto tytułem wydatku związanego z udziałem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu;

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. kwotę 929,88 zł (dziewięciuset dwudziestu dziewięciu 88/100 złotych) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VII. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 821,04 zł (ośmiuset dwudziestu jeden 04/100 złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych).

Sygn. akt II K 1004/14

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. N. od 07.05.2014 r. prowadził lombard przy ul. (...) w G.. Z uwagi na fakt, iż jest osobą niedowidzącą i niepełnosprawną, potrzebował innej osoby do pomocy w prowadzeniu działalności. W maju 2014 r. poznał J. D. (1), który twierdził, że prowadził wcześniej lombard i ma tym w doświadczenie. Oskarżony podawał, że nazywa się J. D. (2). Z. N. podjął współpracę z J. D. (1).

W czerwcu 2014 r. Z. N. planował wyjazd do Rosji, gdzie miał się poddać operacji oczu. W związku z kosztami zabiegu jakie musiał uiścić, udał się do kantoru gdzie dokonał wymiany 1.500 Euro, otrzymując za nie 6.400 zł. Z. N. przemieszczał się swoim samochodem marki V. (...), którym kierował J. D. (1). W dniu 11.06.2014 r. oskarżony zawiózł pokrzywdzonego do kantoru, wszedł z nim do środka i widział wyplaconą gotówkę. Następnie wspólnie wrócili pod lombard przy ul. (...), gdzie J. D. (1) zaparkował pojazd. Ponieważ Z. N. szedł do lekarza, gdzie miał się rozbiierać - pozostawił kopertę z pieniędzmi oraz dokumenty i telefon w samochodzie na pulpicie. Klucze do pojazdu posiadał J. D. (1). Gdy Z. N. powrócił do samochodu – pieniędzy nie było. J. D. (1) stwierdził, że pokrzywdzony musiał je gdzieś zgubić, że przy wysiadaniu z samochodu mogły mu wypaść z kieszeni.

Pod koniec lipca 2014 r. J. D. (1) zakomunikował pokrzywdzonemu, że chce odejść z firmy. Z. N. poprosił o oddanie klucza do sejf, oskarżony przez kilka dni go zbywał twierdząc, że ich zapomniał. W 26.07.2014 r. J. D. (1) przyjechał do mieszkania pokrzywdzonego i przyznał się do tego, że od początku współpracy oszukiwał, podrabiał podpisy na umowach. Po sprawdzeniu w sejfie okazało się, że w siedmiu kopertach depozytowych zamiast złota znajdują się metalowe elementy – biżuteria koloru srebrnego. Według umów miało się tam znajdować złoto o łącznej wartości 11.450 zł oraz srebrne łyżki i widelce wartości 650 zł. Klucz do sejf, posiadał jedynie J. D. (1), który w całości zajmował się jego obsługą. W trakcie pracy w lombardzie okazywał Z. N. jakieś złote elementy twierdząc, że pochodzą od klienta do konkretnej umowy, po czym otrzymywał od pokrzywdzonego pieniądze, które następnie zabierał dla siebie.

J. D. (1) w okresie od 12.05.2014 r. do 17.07.2014 r. oszukał w ten sposób Z. N. na łączną kwotę 7.280 zł.

M. K. która w ramach prowadzonego biura rachunkowego rozliczała lombard pokrzywdzonego została przez niego poproszona o przyjazd i pomoc w analizie zawartości sejf. Z. N. w dniu 27.07.2014 r. okazał jej kilka zamkniętych kopert. Po ich otwarciu okazało się, że zawartość nie zgadza się z treścią umów znajdujących się w kopertach. W części kopert znajdowały się tylko przedmioty w kolorze srebrnym, brakowało umów. Pozostałe umowy były wystawione na fikcyjne osoby, na dokumencie widniał podrobiony podpis Z. N..

Dowód: zeznania świadka Z. N. k. 10, 24-25, 107v, 225-230, zeznania świadka M. K. k. 18v-19 (100v), 254-256, protokół zatrzymania rzeczy k. 30-34, zeznania świadka E. J. (1) k. 264-265, 401, częściowe wyjaśnienia oskarżonego J. D. (1) k. 40-41, 51, 115-115v, 194, 226, 229, protokół oględzin rzeczy k. 59-61, 62-68

W wyniku przeszukania mieszkania zajmowanego przez J. D. (1) ujawniono dwie umowy pożyczki, tj. o nr 7/11 pomiędzy D. G. a Z. N. oraz o nr 8/11 pomiędzy R. F. a Z. N..

Dowód: protokół przeszukania mieszkania k. 14-17

J. D. (1) został zatrzymany w dniu 31.07.2014 r.

Dowód: protokół zatrzymania osoby k. 2, protokół przeszukania osoby k. 4-5

J. D. (1) jest żonaty, ma na utrzymaniu jedno dziecko. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest gastronomem. W chwili odbierania danych osobowych pozostawał na utrzymaniu żony, zamierzając prowadzić własną działalność gospodarczą o charakterze budowlanym. J. D. (1) był w przeszłości karany sądownie.

Dowód: dane o oskarżonym k. 192, dane o karalności k. 330-332

Z uwagi na wątpliwości co do poczytalności J. D. (1), w toku postępowania przygotowawczego poddano go jednorazowemu badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii zgodnie orzekli, że w przedmiotowej sprawie warunki art. 31 § 1 i 2 kk nie mają zastosowania.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 123-124

Oskarżony J. D. (1) przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 kk i wyjaśnił, że w kopercie którą Z. N. sam przekazał mu w samochodzie znajdowały się pieniądze w kwocie 2.000 zł i były przeznaczone dla oskarżonego na obrót w lombardzie. J. D. (1) wyjaśnił, że oddał te pieniądze pokrzywdzonemu gdy ten wrócił do lombardu. J. D. (1) przyznał się nadto do sporządzenia 7 umów pożyczki na fikcyjne osoby, których dane wymyślił. Podpisał się na tych umowach w miejscu pożyczkodawcy. Zaprzeczył temu aby sporządził umowę nr (...), jak również aby podrobił podpis Z. N. na umowie nr (...). Pieniądze z podrobionych umów wziął dla siebie. Słuchany ponownie również nie przyznał się do kradzieży pieniędzy, do pozostałych zarzutów przyznał się i wyjaśnił, że popełnił te przestępstwa. Podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia w całości.

Podczas czynności okazania zabezpieczanych dokumentów i kopert z zawartością J. D. (1) wyjaśnił, że na umowach podpisywał się za klienta oraz pokrzywdzonego, zaprzeczył aby złożył podpisy na umowie nr (...). Podał nadto, że w ostatnim miesiącu nie miał dostępu do sejfów, z reguły do kopert depozytowych wkładał posiadaną wcześniej biżuterię srebrną. Jedną z ostatnich umów dotyczyła pozostawienia w lombardzie pierścionka z brylantem na około 950 zł i nie wie kto potem zamienił go na zwykły srebrny pierścionek.

Słuchany na rozprawie nie ustosunkował się do zarzutów i odmówił złożenia wyjaśnień w sprawie. W trakcie przesłuchania pokrzywdzonego Z. N., odnosząc się do jego zeznań, J. D. (1) wyjaśnił, że przyznał się do zabrania pieniędzy z umów, ale oddawał mu z tego 20 % miesięcznie, co było nabijane na kasę.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. D. (1) k. 40-41, 51, 115-115v, 194, 226, 229

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w trakcie przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że oskarżony J. D. (1) dopuścił się popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd opierał się jednak przede wszystkim na dowodach w postaci zeznań pokrzywdzonego Z. N. oraz świadków: M. K. i E. J. (2), częściowych wyjaśnieniach oskarżonego oraz dowodach w postaci dokumentów i dowodów rzeczowych, w tym zwłaszcza umów depozytowych wraz z przedmiotami znajdującymi się w kopertach.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne jedynie w zakresie, w którym korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. J. D. (1) przyznał się do podrobienia umów pożyczki gdzie wskazywał dane fikcyjnych klientów i podrabiał podpis pokrzywdzonego, a następnie umieszczał w kopertach posiadaną wcześniej przez siebie drobną biżuterię srebrną, podczas gdy z umów wynikało, że mają to być cenne przedmioty ze złota. J. D. (1) przyznał, że otrzymane w ten sposób od Z. N. w związku z ww. fikcyjnymi umowami pieniądze zabrał następnie dla siebie.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w którym nie przyznał się do kradzieży pieniędzy z samochodu. Z. N. kategorycznie zaprzeczył wersji oskarżonego, że miał mu przekazać w samochodzie pieniądze w kwocie 2.000 zł na prowadzenie lombardu. Taka sytuacja nigdy nie miała miejsca. Z konsekwentnych zeznań pokrzywdzonego wynika jednak, że J. D. (1) kierował samochodem pokrzywdzonego gdy ten załatwiał swoje sprawy, wspólnie udali się do kantoru gdzie pokrzywdzony wymienił na złotówki kwotę 1.500 euro i oskarżony widział te pieniądze, jak również widział następnie że Z. N. pozostawił je wraz z dokumentami i telefonem w samochodzie. Jedynie J. D. (1) posiadał klucze do samochodu. Gdy pokrzywdzony wrócił z badań do pojazdu – pieniądze już tam nie było.

Wersję J. D. (1), iż nie zabrał pieniędzy z samochodu, za to pokrzywdzony sam mu przekazał w aucie kwotę 2.000 zł należy ocenić jako przyjmowaną linię obrony mającą na celu ograniczenie odpowiedzialności oskarżonego.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania pokrzywdzonego Z. N., który opisał okoliczności utraty pieniędzy z samochodu, jak również ujawnienia zawartości sejmu w lombardzie. Pokrzywdzony zeznał, że to sam J. D. (1) przyznał mu się, iż w celu uzyskania pieniędzy przedstawiał pokrzywdzonemu nieprawdzie umowy na fikcyjne osoby. Pokrzywdzony kategorycznie zaprzeczył aby J. D. (1) zwrócił mu część wyłudzonych pieniędzy. W ocenie Sądu zeznania Z. N. są pełne, logiczne i konsekwentne.

Podobnie Sąd ocenił zeznania M. K., która opisała okoliczności ujawnienia zawartości sejfu. Świadek potwierdziła, że pomogła pokrzywdzonemu w tych ustaleniach.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne również zeznania E. J. (1) która potwierdziła okoliczność, gdy J. D. (1) pracował w lombardzie pokrzywdzonego, to miał dostęp do kasy fiskalnej i gotówki. Świadek pracowała w sąsiednim lokalu, spotykali się na „papierosie”.

Jak już wyżej wskazano, za pełnowartościowy materiał dowodowy należało uznać zgromadzone dowody w postaci dokumentów. Ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana także przez żadną ze stron. Szczególnie istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała dokumentacja związana z potwierdzeniem ujawnienia w sejfie kopert z zawartością sfalszowanych umów pożyczki oraz srebrnej biżuterii małej wartości, która została tam umieszczona przez oskarżonego.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przypisanie oskarżonemu J. D. (1) popełnienia zarzucanych mu czynów.

Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy. Wprawdzie w toku postępowania pojawiły się wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów, jednakże z wydanej przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, iż oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo i w sprawie nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk. Sąd uznał przedmiotową opinię sądowo – psychiatryczną za pełnowartościowy dowód i nie znalazł podstaw do kwestionowania wskazanych w opinii wniosków, albowiem jest ona jasna, zupełna, należyście uzasadniona i została sporządzona przez osoby dysponujące wymaganą wiedzą specjalną.

Oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionych przez siebie czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Ponadto biorąc pod uwagę powszechny

charakter przestępstwa kradzieży oraz przestępstwa oszustwa, oskarżony bez wątplenia zdawał sobie sprawę, iż zachowanie, którego się dopuścił, ma charakter przestępstwa.

W ocenie Sądu w zakresie wszystkich zarzucanych mu czynów oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego kierunkowego. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, miał zamiar doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W tym celu sfalszował umowy pożyczki i dostarczył srebrne biżuterie małej wartości, które następnie umieścił w zaklejonych kopertach i złożył je w sejfie lombardu. Podobnie nie ulega wątpliwości, iż oskarżony działał w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej. W związku z przedstawieniem pokrzywdzonemu podrobionych umów na łączną kwotę 7.280 zł, oskarżony uzyskał wskazaną kwotę, a więc osiągnął korzyść majątkową. Jednocześnie oskarżony świadomie, we wskazanym wyżej celu, wprowadził w/wymienionego w błąd co do okoliczności, iż zawarcie umów z klientami faktycznie miało miejsce oraz że pozostawili oni w lombardzie biżuterię o wskazanej w umowach wartości.

Zgodnie z treścią art. 270 § 1 kk, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentyczny używa podlega karze. Zachowanie oskarżonego również wypełniło znamiona przytoczonego powyżej przestępstwa albowiem jak sam oskarżony przyznał, umowy pożyczki sfalszował podając na nich dane fikcyjnych osób i podrabiając podpis Z. N..

W ocenie Sądu, na podstawie zebranych w sprawie dowodów nie budzi wątpliwości również fakt, że J. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 6.400 zł, czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez oskarżonego, które należało zakwalifikować jako występki z art. 278 § 1 kk oraz z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Jak już wyżej wskazano, oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w rozumieniu art. 115 § 4 kk dla siebie, poprzez uzyskanie kwoty pieniężnej. Oskarżony niewątpliwie doprowadził Z. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 7.280 zł, przy użyciu jako autentycznych uprzednio podrobionych przez siebie umów pożyczki, jak również dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 6.400 zł. W konsekwencji działań J. D. (1) doszło do pogorszenia sytuacji majątkowej Z. N. i do wystąpienia po jego stronie efektywnej szkody.

W ocenie Sądu oskarżony dopuścił się popełnienia czynów z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zarzucanych mu w akcie oskarżenia w ramach jednego, określonego w art. 91 § 1 kk ciągu przestępstw. Oskarżony popełnił bowiem wskazane czyny w krótkich odstępach czasu, w podobny, wręcz identyczny sposób i przedmiotowe czyny wyczerpują znamiona tych samych przepisów ustawy karnej.

Uznając oskarżonego J. D. (1) za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów Sąd wymierzył mu za przestępstwo z art. 278 § 1 kk karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś uznając że czyny z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zarzucane J. D. (1) w punktach od II do VIII zostały popełnione w ramach jednego ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 11 § 3 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu kara w takiej właśnie wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 kk przestępstwo kradzieży jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, zaś przepis art. 286 § 1 kk przewiduje zagrożenie karne od 6 miesięcy do 8 lat. Art. 91 § 1 kk daje Sądowi możliwość orzeczenia kary do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, a zatem w przedmiotowej sprawie Sąd mógł wymierzyć J. D. (1) karę pozbawienia wolności do lat 12.

Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i art. 91 § 2 kk Sąd połączył orzeczone wobec J. D. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył w ich miejsce karę łączną 2 lat pozbawienia wolności stosując zasadę pełnej absorpcji.

Przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę jako okoliczność obciążającą przede wszystkim sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa objętego niniejszym postępowaniem, albowiem J. D. (1) był już uprzednio karany sądownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Okoliczność uprzedniej karalności oskarżonego przemawia za wymierzeniem mu surowej kary w niniejszej sprawie. Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie wymiaru kary Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości przedmiotowych czynów, przejawiający się zwłaszcza w rodzaju i charakterze naruszonego przestępstwem dobra, jakim jest jedno z podstawowych dóbr chronionych prawem w postaci mienia innej osoby. Na szczególne potępienie zasługuje, iż oskarżony dopuścił się tych przestępstw na szkodę osoby niedowidzącej, wykorzystując trudną sytuację i chorobę Z. N., który zaufała J. D. (1) i faktycznie przekazał mu do prowadzenia lombard, wierząc, że zapewnienia oskarżonego o doświadczeniu w prowadzeniu takiej działalności, a w szczególności intencje działania J. D. (1) są szczerze. Tymczasem oskarżony już od początku współpracy oszukiwał Z. N., wyłudzając od niego pieniądze dla fikcyjnych klientów.

Jako okoliczność łagodzącą należało potraktować przyznanie się J. D. (1) do części zarzucanych mu czynów.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności we wskazanej wyżej wysokości.

Analizując przesłanki określone w art. 69 § 1 i 2 kk Sąd doszedł do wniosku, iż dotychczasowy tryb życia i warunki osobiste oskarżonego J. D. (1), a w szczególności jego uprzednia karalność, nie pozwalają na zastosowanie wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd ustalił, że zarzucanego mu w niniejszej sprawie czynu oskarżony dopuścił się po wydaniu wobec niego dwóch wyroków skazujących za czyn z art. 286 § 1 kk, gdzie Sądy warunkowo zawiesiły wykonanie kar pozbawienia wolności na okres próby w wymiarze 4 lub 3 lat. W konsekwencji należy przyjąć, że prognoza kryminologiczna względem osoby oskarżonego jest negatywna. Cele poprzednio orzeczonych kar nie zostały osiągnięte, skoro oskarżony ponownie dopuścił się przestępstw przeciwko mieniu. Sąd uznał, iż właściwości osobiste oskarżonego, a w szczególności lekceważenie przez niego norm porządku prawnego nie pozwalają na warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności spełni swe funkcje, zwłaszcza w zakresie prewencji szczególnej.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego J. D. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Z. N. łącznej kwoty 13.680 zł.

Nadto Sąd orzekł o kosztach procesu, zasądzając od oskarżonego J. D. (1): na rzecz Z. N. kwotę 1.549,80 zł brutto tytułem wydatku związanego z udziałem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu, a nadto na rzecz Skarbu Państwa kwotę 821,04 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 180 zł.

W ocenie Sądu nie ma bowiem przesłanek do zwolnienia oskarżonego od ich uiszczenia. Sytuacja materialna J. D. (1) nie wskazuje, iż jest to dla niego uciążliwe.

Sąd zasądził również od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. kwotę 929,88 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.